

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2021, č. j. KUJCK 76440/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 12. 2021, č. j. 64 A 3/2021-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Blatná ze dne 16. 4. 2021, č. j. MUBL 5901/2021, byl žalobce uznán vinným ze spáchání nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 4 písm. c) téhož zákona tím, že se neřídil údaji na parkovacím automatu, jak mu vyplývalo z dopravní značky „IP 13c“ (Parkoviště s parkovacím automatem) vyobrazené na dopravní značce „IP 8a“ (Zóna s dopravním omezením), již jsou označeny části obce vymezené nařízením města Blatná 1/2018 jako oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít ke stání vozidla za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Toto protiprávní jednání žalobce konkrétně spočívalo v tom, že dne 30. 1. 2020 v čase od 13:58 hod. do 14:26 hod. stál s osobním automobilem Mercedes RZ X v Blatné, ulice náměstí Míru po pravé straně silnice II/173, na parkovacím místě před domem č. p. 100, ve směru jízdy od kruhového objezdu do ulice třída J. P. Koubka, aniž by si vyzvedl v parkovacím automatu lístek a bezodkladně jej umístil za čelní sklo osobního automobilu tak, aby byl čitelný, nebo uhradil parkovné pomocí platby SMS. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím 23. 7. 2021, č. j. KUJCK 76440/2021, odvolání žalobce zamítl a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 16. 12. 2021, č. j. 64 A 3/2021-40, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného o odvolání zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku se krajský soud neztotožnil s námitkou žalobce, že místo, na kterém parkoval, nebylo řádně zpoplatněno. Již samotná dopravní značka „IP 13c“ (Parkoviště s parkovacím automatem) totiž stanovuje povinnost zaplatit parkovné podle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32, a ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17. Správní orgány tedy nebyly povinny zkoumat naplnění podmínek uvedených v § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), tedy zda byly skutečně řádně vydány nařízení obce vymezující zpoplatněné úseky pozemních komunikací a ceník parkovného. Dopravní značka navíc svým umístěním odpovídá nařízení města Blatná č. 1/2018, jímž byly vymezeny oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít ke stání vozidla za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. V příloze č. 1 tohoto nařízení totiž byla vymezena lokalita Blatná, místní komunikace náměstí Míru v celém rozsahu. V příloze č. 2 nařízení byla lokalita náměstí Míru vymezena i graficky. Povinnost platby parkovného tedy byla stanovena zákonu odpovídajícím způsobem. Nebylo přitom žádného sporu, že vozidlo stálo právě v ulici náměstí Míru, čemuž odpovídá i situační mapa se zakreslením místa, kde s ním žalobce parkoval. Dále nelze souhlasit s žalobcem, že by se správní orgány musely zabývat otázkou, zda byl vydán cenový předpis. Tu by totiž bylo třeba posuzovat jen k námitce účastníka řízení, kterou žalobce ve správním řízení neuplatnil ani v jeho průběhu nezpochybnil zpoplatnění předmětného úseku pozemní komunikace.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, v níž žalobce zpochybnil dostatečné prokázání subjektu přestupku. Bylo totiž bezpečně doloženo, že řidičem vozidla, který neuhradil parkovné, byl právě žalobce. Ten byl za řidiče vozidla označen provozovatelem vozidla společností TrustSoft, s.r.o. Rovněž samotný žalobce ve vyjádření ze dne 25. 5. 2020 uvedl, že „dne 30. 1. 2020 vozidlo řídil a na daném místě jej ponechal“. Verzi o tom, že předmětné vozidlo rozhodně neřídil ani nezaparkoval a že se v Blatné vůbec nenacházel, předestřel žalobce až ve vyjádření doručeném prostřednictvím jeho zmocněnce správnímu orgánu prvního stupně dne 8. 3. 2021. Vzhledem k ostatním důkazům, které pravdivost tohoto vyjádření zcela vyvracejí, však není toto vyjádření způsobilé zpochybnit spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem správních orgánů, že uvedená změna tvrzení žalobce byla účelová.

[6] Spáchání přestupku žalobcem bylo podle krajského soudu též prokázáno výpovědí strážníků městské policie, kteří předmětný automobil kontrolovali, přičemž viděli, že v něm přijel žalobce (jehož znali ze své úřední činnosti), který jej zaparkoval a odešel bez toho, aby si koupil parkovací lístek. Krajský soud na rozdíl od žalobce neshledal rozpor ve výpovědích strážníků, a to ani v případě počtu kontrol daného vozidla. Z obou výpovědí vyplývá, že kontrola vozidla proběhla dvakrát. Strážník U. vypověděl, že „Pan K. odešel, aniž by umístil za okno vozidla lístek o zaplacení parkovného. Vzhledem k tomu, že musíme dát každému řidiči čas na zakoupení parkovacího lístku, pokračovali jsme v pochůzce. Po malé chvíli jsme se k vozidlu Mercedes vrátili, a protože zde parkovací lístek umístěn nebyl, nebyl zde ani řidič, vypsalí jsme stejně jako u každého jiného vozidla výzvu pro nepřítomného řidiče“.

pokračování

Strážnice P. uvedla, že společně „došli vozidlo zkontrolovat, zda řidič zakoupil parkovací lístek z automatu a zda jej umístil viditelně za čelní sklo OA. Kontrolou bylo zjištěno, že žádný lístek zde umístěn není, proto jsme provedli ještě kontrolu placení formou SMS, ani tou však platba neprošla. Protože musíme dát každému řidiči čas na zakoupení parkovacího lístku, pokračovali jsme v pochůzce po náměstí Míru a poté jsme se opět vrátili k vozidlu, zda je již lístek umístěn viditelně za sklem vozidla“. Jelikož strážník U. zmiňoval, že žalobce odešel, aniž by umístil za okno vozidla parkovací lístek, neodporuje jím uvedené tvrzení výpovědi strážnice P. Také z výpovědi strážníka U. je totiž zřejmé, že kontrola proběhla též předtím, než strážníci pokračovali v pochůzce, neboť jinak by nemohl mít vědomost o tom, že parkovací lístek za oknem vozidla nebyl, resp. že jej tam žalobce neumístil. Rozpor mezi výpověďmi strážníků proto podle krajského soudu není dán.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném bez výzvy soudu namítl nesprávnost závěru krajského soudu, podle něhož povinnost k úhradě parkovného vyplývá již z umístění dopravní značky, a je tedy zcela nerozhodné, zda existuje příslušný hmotněprávní předpis zakládající povinnost parkovné platit. To by totiž znamenalo, že dopravní značku si může umístit naprosto kdokoli bez jakéhokoli zákonného podkladu a že kdokoli smí vybírat peníze za parkovné, aniž by tak činil na základě hmotněprávního předpisu, který by jej k tomu opravňoval. K zpoplatnění parkování je přitom zapotřebí dvou nařízení obce. Jedním se určuje komunikace ke zpoplatnění a druhým se vydává cenový výměr. Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že jedno ze dvou nutných nařízení obce bylo vydáno, měl žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť takový závěr nelze interpretovat jinak, než že nebyly splněny obě zákonné podmínky ke zpoplatnění daného úseku pozemní komunikace. Odkázal-li v této souvislosti krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, pak tak v některých případech učinil nepřiléhavě a v jiných se opřel o právní názor, který je v demokratickém právním státě neudržitelný a rozporný s usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. Navíc v dané věci se správní orgán z úřední povinnosti zabýval splněním podmínek pro uložení povinnosti platit parkovné, přičemž zjistil vydání jednoho ze dvou obligatorních nařízení obce o úsecích pozemních komunikací určených ke zpoplatnění, čímž argumentoval i krajský soud v napadeném rozsudku, ačkoliv tato úvaha nedávala žádnou logiku kvůli jeho závěru o dostatečnosti umístění dopravní značky „IP 13c“. Za této situace se měl správní orgán zabývat *ex officio* i otázkou vydání cenového výměru, a i kdyby tak nebyl povinen bez námítky účastníka řízení učinit, mohla být tato námitka uplatněna v žalobě.

[8] Stěžovatel napadá i závěr krajského soudu o tom, že osoba pachatele přestupku byla řádně zjištěna. Krajský soud sice konstatoval, že kromě výpovědi strážníků jsou ve spise založena též vyjádření provozovatele vozidla a samotného stěžovatele. Vyjádření provozovatele však bylo odpovědí na výzvu k úhradě určené částky, a tudíž se považuje za podání vysvětlení ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, které není důkazem, jak vyplývá ze znění § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vyjádření řidiče před zahájením řízení je také jen podáním vysvětlení bez důkazní hodnoty. Usoudil-li tedy krajský soud, že o vině stěžovatele svědčily právě tyto listiny, pak pochybil. Identifikace osoby řidiče tak

vycházela jen z výpovědí dvou strážníků městské policie, takže bylo povinností správních orgánů tyto důkazy řádně zhodnotit a vyjádřit se například k otázce, z jaké vzdálenosti strážníci řidiče viděli, případně odkud a jak dobře ho znali. Stejně tak mohl správní orgán v reakci na vyjádření stěžovatele ze dne 8. 3. 2021 jej předvolat k účastnické výpovědi, což neučinil.

[9] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32, uvedl, že v daném úseku pozemní komunikace byla jednoznačně dána povinnost platby parkového. Příslušný ceník pak byl schválen usnesením Rady města Blatná ze dne 28. 3. 2018, tedy téhož dne jako nařízení města Blatná č. 1/2018. Skutečnost, že řidičem předmětného vozidla byl v době spáchání přestupku právě stěžovatel, byla náležitě zjištěna na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 12. 2. 2020, úředního záznamu městské policie ze dne 30. 1. 2020, kamerového záznamu, fotodokumentace, výzvy pro nepřítomného řidiče, sdělení stěžovatele ze dne 22. 5. 2020, nařízení města Blatná č. 1/2018, plánu města s vyznačenými dopravními značkami, fotografií s předmětnou dopravní značkou a parkovacím automatem, jakož i svědeckých výpovědí obou strážníků městské policie. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[12] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[13] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,

pokračování

2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[14] Otázkou povinnosti správních orgánů zkoumat naplnění podmínek pro zpoplatnění příslušného úseku pozemní komunikace, které jsou uvedeny v § 23 zákona o pozemních komunikacích, v případě spáchání přestupku spočívajícím v neuhrazení parkovného se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře několikrát zabýval. V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, uvedl, že dopravní značka „IP 13c“ (Parkoviště s parkovacím automatem) podle prováděcí vyhlášky k zákonu o silničním provozu označuje placené parkoviště s tím, že řidič se musí řídit údaji o značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. Není tak pravda, že tato dopravní značka nic nenormuje, neboť sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné podle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. Dopravní značky jsou navíc správním aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti, a proto správní orgán nemusí v každé jednotlivé věci prokazovat zákonnost umístění značky, zvláště pokud mu to nikdo nenamítá. Následně v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32, Nejvyšší správní soud dovodil, že „co se týče stěžovatelova tvrzení, že porušení povinnosti hradit parkovné lze dovodit pouze ve spojení s prokázáním zpoplatnění parkování podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, soud připomíná závěry rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018 - 17, podle kterého není pravdou, že značka IP 13c, „nenormuje nic“. Soud zde dovodil, že tato značka již sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu). Námitka, že bylo povinností správních orgánů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, proto není důvodná, neboť stěžovatelova povinnost hradit parkovné plynula přímo z dopravní značky IP 13c“.

[15] Závěr citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, že povinnost uhradit parkovné vyplývá přímo ze zmiňované dopravní značky, odpovídá znění § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které ukládá účastníkovi provozu na pozemních komunikacích povinnost řídit se mimo jiné dopravními značkami. Řidič motorového vozidla tedy musí na základě dopravní značky „IP 13c“ zaplatit parkovné podle podmínek uvedených na ní, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu bez ohledu na hypotetickou možnost nezákonnosti umístění takové dopravní značky v místě, kde je automobil zaparkován. Tato skutečnost není rozhodná pro posouzení, zda byl spáchán dopravní přestupek spočívající v nerespektování dopravní značky, neboť ta je ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud či Nejvyšší správní soud v navazujícím přezkumném řízení, nýbrž toliko správní soudy v jiném procesním režimu řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. s. ř. s.

[16] Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, uvedl, že zmocňovací ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích předpokládá existenci dvou právních předpisů, a to nařízení obce o vymezení zpoplatněných úseků pozemních komunikací a cenový výměr. Nicméně v této věci se nezabýval dopravním přestupkem spočívajícím v porušení povinnosti řídit se dopravní značkou „IP 13c“ a v nezaplacení parkovného, nýbrž návrhem na zrušení nařízení hl. m. Prahy o vymezení oblastí se zpoplatněnými úseky místních komunikací, jež odmítl, protože se nejednalo o právní předpis, nýbrž o opatření obecné povahy. Toto usnesení Ústavního soudu tedy není v rozporu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž povinnost hradit parkovné vyplývá přímo z dopravní značky „IP 13c“ a v řízení o dopravním přestupku není povinností správních orgánů ani soudů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích.

[17] Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod učinit judikaturní obrat ve vztahu k uvedené právní otázce, a proto i pro účely nyní posuzované věci činí závěr, že z hlediska posouzení spáchání dopravního přestupku spočívajícího a neuhrazení parkovného postačil pouze poznatek o umístění dopravní značky „IP 13c“ v místě, kde ve shora uvedené době stálo předmětné vozidlo. Jestliže se správní orgány a krajský soud zabývaly splněním jedné z podmínek pro zpoplatnění úseku pozemní komunikace uvedené v § 23 zákona o pozemních komunikacích, učinily tak nad rámec potřebný pro náležité zjištění skutkového stavu věci, a nelze jim tak vytýkat, že se nezabývaly i naplněním druhé podmínky vymezené v tomto ustanovení, tedy tím, zda byl vydán cenový výměr.

[18] Rovněž nebyla v posuzované věci relevantně zpochybněna přesvědčivost závěru o tom, že předmětné vozidlo zaparkoval bez úhrady parkovného právě stěžovatel. S ním lze sice souhlasit, že sdělení provozovatele vozidla o tom, že jej řídil stěžovatel, ani vyjádření stěžovatele před zahájením přestupkového řízení, v němž doznal, že vozidlo na daném místě zaparkoval, nelze podle § 137 odst. 4 správního řádu považovat za důkazy a na jejich základě jej shledat vinným. Nicméně v následném vyjádření ze dne 8. 3. 2021 stěžovatel toliko uvedl, že vozidlo neřídil a v Blatné se vůbec nenacházel, aniž k tomuto svému pozdějšímu tvrzení uvedl nějaké podrobnosti. V dalším průběhu přestupkového řízení pak nevzněl žádné námitky ohledně toho, zda jej strážníci mohli vidět či jak dobře jej znali, a nedostavil se ani k ústním jednáním, při nichž byli strážníci vyslechnuti, aby jim v tomto směru mohl klást otázky a polemizovat s jejich výpověďmi. Takové námitky stěžovatel neuplatnil ani v odvolacím řízení. Za této situace správní orgány ani krajský soud nepochybily, když svůj závěr o tom, že pachatelem přestupku byl právě stěžovatel, opřely také o výpovědi strážníků městské policie, aniž ještě podrobněji posuzovaly jejich schopnost stěžovatele identifikovat a aniž byl v přestupkovém řízení proveden účastnický výslech stěžovatele. Rozsah dokazování i odůvodnění závěrů ohledně totožnosti přestupce bylo totiž za těchto okolností nutné považovat za dostatečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

pokračování

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Z naposledy uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu dále plyne, že stěžovatel nemá právo na vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

[21] Ve vztahu k otázce zveřejňování osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k níž se stěžovatel v doplnění kasační stížnosti taktéž obsáhle vyjadřoval, postačí odkázat na skutečnosti uvedené v předchozích rozhodnutích tohoto soudu ve věcech účastníků zastupovaných advokátem Mgr. Václavem Voříškem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu